

Bilag I (6).**Bankinspektøren.**

Kjøbenhavn, den 4. Juli 1921.

Til Handelsministeriet.

Efter at Direktionen for Nationalbanken i København i Skrivelse af 1. Oktober f. A. til Den kongelige Bankkommisær havde rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt Bankloven af 4. Oktober 1919 finder Anvendelse paa Nationalbanken, har *Handelsministeriet* i Skrivelse af 26. Februar d. A. udtalt sig for en *bekræftende* Besvarelse. I en Skrivelse af 27. f. M. har *Justitsministeriet* derimod udtalt sig for en *modsat Opfattelse* og derefter udbedt sig en fornyet Udtalelse fra Handelsministeriet.

I Skrivelse af 30. f. M. har Ministeriet ved atter at fremsende Nationalbankens Skrivelse af 1. Oktober f. A. og den foran omtalte Skrivelse af 27. f. M. fra Justitsministeriet — hvilke Skrivelser hermed følger tilbage — ligeledes udbedt sig en fornyet Udtalelse herfra om Sagen.

I den Erklæring, der blev afgivet under 13. November f. A. — og hvoraf den Afskrift ses som Bilag at have medfulgt Ministeriets Skrivelse til Justitsministeriet af 26. Februar d. A. — blev der i en Slutningsbemærkning peget hen paa, at Skrivelsen fra Nationalbanken udskød Spørgsmaalet om Betimeligheden og Omfanget af Dispensationer, indtil en Afgørelse forelaa med Hensyn til den af Banken hævdede principielle Opfattelse, hvorfor man herfra ganske afholdt sig fra at komme ind herpaa og alene holdt sig til det Spørgsmaal, om hvorvidt der maatte kunne paavises Hjemmel for at anse Nationalbanken for undtagen fra Banklovens Omraade eller ikke.

Naar man fandt Anledning til udtrykkeligt at gøre opmærksom paa denne Begrænsning i Udtalelsen, var dette ogsaa noget under Hensyn til, at den nævnte Skrivelse fra Nationalbanken — ihvorvel den indledningsvis afgrænsede det foreliggende Spørgsmaal paa den angivne Maade — dog i sin Argumentation bevægede sig adskilligt udover dette enkle Spørgsmaal.

Da man nu angaaende det i Skrivelse af 13. November f. A. afgrænsede Spørgsmaal ikke har noget nyt at tilføje, og ved de Bemærkninger, man maatte ønske at gøre til Justitsministeriets Skrivelse, vanskeligt vil kunne undgaa at komme ind paa det reelle Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning det maa anses for naturligt og rimeligt, at Nationalbanken er undergivet Banklovens Bestemmelser, mener man ved nærværende Erklæring at burde lade den oprindelige Afgrænsning falde og udtale sig om hele Spørgsmaalet.

Justitsministeriet hævder, at der ogsaa udenfor Bestemmelserne i §§ 7, 8 og 11, der direkte undtager de Banker, hvis herhen hørende Forhold er ordnet ved særlig Lov, i Bankloven findes Regler, som ikke naturligt finder Anvendelse paa Nationalbanken.

Det er rigtigt. Men den Slutning, der drages heraf — at da nogle Bestemmelser ikke naturligt kan gøres anvendelige paa Nationalbanken, gælder Bankloven i sin Helhed ikke for denne — er ingenlunde nødvendig. Som der er gjort opmærksom paa i tidligere Skrivelse, falder Nationalbanken ifølge Ordene direkte ind under det ved § 1 i Bankloven afgrænsede Omraade — jfr. *«ethvert Selskab»* — og for de Omraader, hvor Loven ikke passer, giver § 22 Anvisning paa at afhjælpe denne Mangel. Det er nu formentlig ikke naturligt at gaa ud fra — som Justitsministeriet gør det (og den samme Betragtning ligger formentlig til Grund for Nationalbankens Argumentation), at man ikke ved denne Anvisning fra Lovgivningsmagts Side naar tilstrækkeligt